

Melnā avs

Pie durvīm zvana. Sebastiana mamma paskatās caur durvju „actiņu”. Tur stāv Bērziņa kungs.
„Vienu mirkli, Bērziņa kungs! Mēs visi esam lipīgi - no augšas līdz apakšai! Es tūlīt nomazgāšu rokas”.
„Negribu traucēt, kad Jūs līmējat!” sauc Bērziņa kungs.
Bet tad viņa smeļoties jau ver durvis. „Jūs saprotat, vajadzīgas aitas! Un vēl mākslīgais sniegs eglītei un uz čiekuriem! Mēs gatavojam Ziemassvētkiem savu Betlēmi.”
Nu Bērziņa kungs nepavisam vairs nevēlas ilgāk aizkavēt. Viņš jau tikai grib pasacīt, ka uz vienu nedēļu aizbrauks. Tuvo Ziemassvētku burzma nav izturama. Sniega tīršanas pienākumos ciematā lai kāds viņu aizvieto, to viņš atstrādās vēlāk. Un tagad viņš patiesi vairs ilgāk netraucēs. Atvainojiet un skaistu vakaru! Beigu beigās mātei izdodas ievilkt Bērziņa kungu viesistabā. „Jums tomēr ir jānogaršo mans paštaisītais punšs!”
Pie galda sēž Sebastians, tētis un Sebastiana lielā māsa Hanna. Kopā ar savu draugu viņa ir atnākusi ciemos. Visi no kartona izgriež aitas un tām pielīmē baltus zīdpapīra rullīšus, izveidojot sīkas lokas.
„Tas nu gan ir darbiņš,” pukst Hanna. „Kas gan to ir izdomājis!”
„Izmantojiet zobu bakstāmos,” ierunājas Bērziņa kungs. „Redziet, tā!”
Jakas kabatā viņš atrod vienu zobu bakstāmo, tādu, kādus restorānos novieto blakus sālstraukam, skaisti iepakotus zili baltos apvalkos. Viņš izstumj to no apvalka, iegremdē tā smaili līmē, tad piespiež pie smailes zīdpapīru un uzmanīgi piespiež pie kartona aitas.
Sebastians uzsvilpo. „Laba ideja! Vai vēlaties arī pats vienu izgatavot?”
„Nē,” viņš saka. „Baltu jau nu nekādā ziņā ne.”
Pēc brīža viņš nomurmina: „Ja nu tomēr, tad melnu.”

„Kā, lūdzu?” jautā tētis.

„Melnu avi,” saka Bērziņa kungs, „melnu es, iespējams, sataisītu.”

Sebastians iegrimst pārdomās. „Jauno ziemas zābaku kartona kastes iekšpusē ir melns zīdpapīrs. To atnesīšu Jums!”

Bērziņa kungs iedzer kārtīgu punša malku. „Nebiju domājis, ka šajā saimniecībā ir atrodams melns zīdpapīrs.”

„Iekritāt,” saka Hanna un pasniedz viņam aitu bez vilnas. Sebastians jau sagatavo smalkas papīra strēmeles, kuras, kad tām stingri pārvelk, kļūst par lokām.

Bērziņa kungs savas jakas kabatā atrod vēl vienu zobu bakstāmo un liek to lietā.

No sūnām un akmeņiem uz tīnes ir izveidots Betlēmes kalns, arī stallītis ir jau uzbūvēts. Tas vēl ir tukšs, gaida. Eglē uz čiekuriem mirgo zaigojoša vate. Četras lokainas aitas jau ganās no zilās zīda lentes veidotā avota krastos.

„Īsts ūdens man patiktu daudz labāk,” Sebastians saka Bērziņa kungam.

„Visu jau nekad nevar dabūt,” viņš atbild. „Bēē, bēē, re, kur nāk Bēēēerziņa avs!”

Melnā aita ir izveidota ļoti skaista. Sebastians viņu ieliek zaļajā sūnā klāt pie baltajām. „Brīnumjauki, labi piestāv! Paldies!”

„Tev šķiet, ka viņa tur jūtas ērti?” jautā Bērziņa kungs.

„Kāpēc ne?” pārvaicā Sebastians.

„Nu, ja esi viena vienīga melna aita starp viscaur baltām?”

„Jūs domājat, ka viņa jūtas citādāk?” Sebastians izbrīnīts jautā.

„Tā taču varētu būt,” teic Bērziņa kungs.

„Esmu redzējis lauksaimniekiem baltas aitas ar melnām galvām,” saka Sebastians. „Vai zināt ko? Es izgatavošu melnajai aitai otru plankumainu, lai viņai ir ar ko parunāt.”

Bērziņa kungs dzer trešo glāzi punša un lūkojas, kā Sebastians pielīmē lokas. „Mēs visi esam plankumaini,” viņš lēni runā. Viņa balss ir kļuvusi ļoti dziļa un dobja. „Visi, visi! Plankumaini! Plankumaini, ka es Jums saku!”

„Mēs visi! Mēs visi!” tētis izlīdzinoši murmina.

Māte kādā traukā Bērziņa kungam ieber vaniļas cepumus. „Te būs! Līdzņemšanai atvaļinājumā!”

Viņa pavada viesi līdz durvīm. Viņš nes trauku tik svinīgi kā trīs Austrumu gudrie nestu savas vērtīgo dāvanu lādītes.

„Nemaz nevar tikt prom,” viņš nodūc promiedams.